

Hr. Aage Frandsen spørger om kommunerne, og det er jo altid en god diskussion, for det er klart, at meget af den velfærd, vi gerne vil levere her fra Folketingets side, reelt skal leveres ude i kommunerne. Vi er selvfølgelig også meget optaget af, at der sikres nogle fornuftige rammer. Vi mener også, at de blev sikret, f.eks. på sundhedsområdet, i aftalen med amterne sidste år. Vi er meget trygge ved, at finansministeren tager en diskussion med kommunerne om, hvordan man får det til at hænge sammen økonomisk, så opgaven bliver mulig for de folk, der skal føre velfærden ud i livet i praksis.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Regeringen har sat velfærd på dagsordenen i dag, men ikke ét ord om, hvor velfærden i virkeligheden kommer fra. Socialdemokratiets ordfører talte om fordeling af velfærd, men ikke om at sikre eksistensen af velfærd i fremtiden. Man sprang nemlig erhvervspolitikken fuldstændig over.

Denne regering har vist en helt særegen evne til at sige ét og så gøre noget helt, helt andet. Regeringen ved daværende skatteminister og nuværende erhvervsminister Ole Stavad lagde f.eks. i oktober 1999 op til, at man ville forbedre rammevilkårene for hele erhvervslivet uden at ændre beskatningsniveauet. Det er citeret fra forordet af denne regerings publikation »Erhvervslivets skattemæssige rammevilkår« fra oktober 1999.

Men det viste sig hurtigt kun at være helt forblømmende ord. Få uger efter indgik regeringen i strid med udmeldingerne en aftale om finansloven for år 2000 med venstrefløjens med en kæmperegning i milliardklassen til erhvervslivet, bl.a. kortere momskredittider.

Regeringens finanslov for i år, igen sammen med venstrefløjens, indeholder en ny milliardregning til erhvervslivet, og det koster dyrt for velfærden. Når erhvervslivets omkostninger stiger, er der nemlig kun ét sted at sende regningen til, og det er til familierne, enten ved højere priser eller ved lavere lønstigninger. Har regeringen tænkt sig at fortsætte denne linje, som skader erhvervslivets vilkår?

(Kort bemærkning).

Villy Søvdal (SF):

Det er jo rigtigt, at den centrale debat, vi har i øjeblikket, drejer sig om udviklingen af fremtidens velfærd.

Regeringens udspil er, at stigningen i velfærdstakten skal skæres ned fra nu 2 pct. til 1 pct. Jeg vil godt sige fra SF, at vi synes ikke, det er klogt, når vi ser på de opgaver, vi står over for, når det gælder ældre, sundhed, børn, boliger og den udstødelse, der stadig er meget massiv.

Vi forstår ikke, at regeringen spiller ud med en reel halvering af den vækstrate, vi har haft de forudgående år. Jeg ved meget vel, at det, der kommer ovre fra den anden side, er meget værre; det behøver jeg ikke at blive belært om. Men jeg vil godt appellere til, at regeringen revurderer sit skøn. Vores vurdering i SF er, at hvis vi skal opfylde de ambitioner, vi har på ældreområdet, på sundhedsområdet, på børneområdet, på boligområdet og med hensyn til udstødningen, skal vi have en fordobling af vækstraten. Jeg vil bede om fru Pernille Blach Hansens kommentar til det.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Når man tænker på de flotte ambitioner, regeringen havde i 1993, er det nedslående at se, hvordan det er gået. Man forventede en stigning i arbejdsudbudet på over 70.000, men det blev til et fald på over 40.000. Man forventede en afdæmpet vækst på omkring 1 pct. om året i det offentlige, men det blev til en vækst på over 2 pct. i gennemsnit.

Regeringen har nu en forventning om, at arbejdsstyrken i de kommende år vil øges med omkring 80.000. Når det ikke er lykkedes at øge arbejdsudbudet i en tid med højkonjunktur, og jeg tænker på de sidste 8 år, hvordan kan Socialdemokratiet så tro på, at det kan lykkes i fremtiden? Socialdemokratiet afviser arbejdsmarkedsreformer, og Socialdemokratiet afviser at gennemføre en skattereform, der letter skatten på arbejde. Hvordan har Socialdemokratiet så tænkt sig at finansiere den fremtidige velfærd, når der er dømt reformstop?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Fru Pernille Sams var inde på erhvervspolitikken og fremmanede det velkendte konservative skræmmebillede om, at erhvervslivet har det skidt.

Jeg synes nu, det er lidt svært at se et nødlidende dansk erhvervsliv, hvis man kigger på de sidste 3, 4, 5 år. Jeg synes faktisk, det går rimelig godt. Vi er af den opfattelse, at et velfungerende arbejdsmarked, nogle veluddannede medarbej-